

Toegeven dat iets niet lukt is geen schande

Posted on 31/7/2017

Ik wil u een gewetensvraag stellen maar voor ik dat doe wil ik eerst het onderwerp kort inleiden. Ik denk dat iedereen de volgende situaties wel herkent.

- Een collega heeft u gevraagd werk van hem over te nemen omdat het hem zelf niet lukt. U nam het aan omdat hij vorige keer ook iets voor u heeft gedaan maar eigenlijk hebt u geen idee wat u moet doen.
- De voorzitter van de voetbalclub heeft u gevraagd deze keer de jaarlijkse barbecue te organiseren. Eigenlijk heeft u er geen tijd voor maar ja, de anderen doen ook al van alles.
- U ziet uw buurman stuntelen op zijn ladder en biedt hem aan dat u de dakgoten wel schoon maakt. Achteraf blijkt het toch wel heel hoog te zijn en die ladder staat ook niet al te stevig.
- U krijgt een nieuwe (hogere) functie maar het werk valt vies tegen. Het is een hele eer dat ze u deze functie hebben gegeven maar eigenlijk had u liever uw oude functie terug.

Zijn het herkenbare situaties? Ik kan er nog honderden verzinnen maar ze komen allemaal op hetzelfde neer. U bent gevraagd iets te doen of u hebt het zelf aangeboden maar als het grote moment daar is blijkt dat u iets teveel hooi op uw vork hebt genomen. Wat doet u dan? Laat u zich niet kennen en doet u of er niets aan de hand is of geeft u eerlijk toe dat het niet lukt.

Vanachter uw veilige computer denk u misschien dat u eerlijk zou zijn en toe zou geven dat het u niet lukt. De praktijk is echter weerbarstiger. In de meeste gevallen durft men het om allerlei uiteenlopende redenen niet toe te geven. U hoeft zich niet te schamen. Ik durfde dat vroeger ook niet. Wat zou men wel niet van mij denken? Mensen zouden nooit meer met mij om willen gaan als ik ze teleur zou stellen. Als ik mijn zwakte liet zien dan zouden ze mij daar juist op pakken. Er zijn legio gedachten waarom we ons groot willen houden. Resultaat is alleen dat we ons er zelf mee hebben.

Een tijdje terug kreeg ik de mogelijkheid om twee dagen per week op de redactie van een krant te werken. Voor een schrijver natuurlijk de uitgelezen kans om op een andere manier met het geschreven woord bezig te zijn. Ik had er dan ook veel zin in. Helaas moest ik na anderhalve dag concluderen dat ik hier niet mee door moest gaan. Het werk maakte mij zo onrustig, dat had niet lang goed gegaan. Ik heb het de tweede dag ook meteen aangegeven. Dat was voor mij een hele stap. Aan dat soort dingen zie ik wat voor veranderingen ik heb ondergaan. Vroeger had ik het nooit gedurfd. Alles beter dan toegeven dat het niet lukt. Dat zou persoonlijk falen zijn. Liever overspannen of psychotisch raken dan toegeven dat iets te hoog gegrepen is.

Ondanks dat het niets is geworden op de redactie denk ik er toch met groot genoegen aan terug. Niet in de laatste plaats omdat de mensen die daar werken zo vriendelijk en behulpzaam waren maar vooral omdat het mij gelukt is voor mijzelf op te komen. Het klinkt misschien als iets simpels maar voor mij is het een grote overwinning.